

Skarga wniesiona w dniu 9 września 2011 r. — Technion — Israel Institute of Technology i Technion Research & Development przeciwko Komisji

(Sprawa T-480/11)

(2011/C 340/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Technion — Israel Institute of Technology (Hajfa, Izrael) i Technion Research & Development Foundation Ltd (Hajfa, Izrael) (przedstawiciele: D. Grisay i D. Piccinino, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- przyjęcie niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- uznanie skargi za dopuszczalną;
- uznanie skargi za zasadą i w konsekwencji:
  - stwierdzenie, że Komisja nie zbadała w sposób konkretny i indywidualny dokumentów objętych wnioskiem o udzielenie dostępu;
  - stwierdzenie, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie podczas stosowania wyjątków określonych w art. 4 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001;
  - stwierdzenie, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności w ten sposób, że nie dokonała wyważenia powołanych wyjątków z interesem publicznym;
- na tej podstawie, stwierdzenie nieważności decyzji Sekretariatu Generalnego Komisji Europejskiej z dnia 30 czerwca 2011 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący braku konkretnej i indywidualnej analizy dokumentów objętych wnioskiem o udzielenie dostępu oraz wynikającego stąd braku dostatecznego uzasadnienia zaskarżonej decyzji, albowiem Komisja powołała się na kategorię dokumentów (dokumenty dotyczące audytu), a nie na konkretne dane zawarte w tych dokumentach.
- 2) Zarzut drugi oparty na oczywistym błędzie w ocenie przy stosowaniu wyjątków określonych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽¹⁾:
  - w ten sposób, że Komisja przyjęła, iż udostępnienie dokumentów objętych wnioskiem o udzielenie dostępu

utrudniałoby prowadzenie audytów, podczas gdy i) procedura audytu miała wyłącznie na celu weryfikację, czy koszty wykonania umowy są dopuszczalne i ii) czy dane zawarte w dokumentach objętych wnioskiem mają charakter czysto faktyczny;

— w ten sposób, że Komisja przyjęła, iż udostępnienie dokumentów objętych wnioskiem o udzielenie dostępu prowadziło do naruszenia prywatności i integralności jednostki, podczas gdy skarżącym dokumenty te były potrzebne w celu skutecznej obrony swoich praw w ramach kontrydiktoryjnego postępowania audytowego.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do częściowego dostępu do dokumentów objętych wnioskiem zgodnie z art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 w ten sposób, że Komisja odmówiła zbadania w sposób konkretny i indywidualny dokumentów objętych wnioskiem o udzielenie dostępu.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w ten sposób, że Komisja nie dokonała zrównoważenia powołanych wyjątków z interesem publicznym, albowiem w interesie publicznym leży ustalenie, w jaki sposób Komisja prowadzi postępowania audytowe oraz udzielenie wskazówek wykonawcom w zakresie procedur, jakie powinni wdrożyć w celu spełnienia wymogów formalnych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 2 września 2011 r. — Telekomunikacja Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-486/11)

(2011/C 340/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Telekomunikacja Polska SA (Warszawa, Rzeczpospolita Polska) (przedstawiciele: M. Modzelewska de Raad, P. Paśnik, S. Hautbourg, adwokaci, C. Vajda, QC, i A. Howard, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 4378 wersja ostateczna z dnia 22 czerwca 2011 r. w całości lub, tytułem żądania ewentualnego
- stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w całości lub, tytułem żądania ewentualnego;

- odpowiednie obniżenie wysokości określonej w niej grzywny; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

c) nieuwzględnienie zaproponowanych przez skarżącą zobowiązań.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący

- naruszenia prawa ze względu na to, że nie zostało wykazane istnienie uzasadnionego interesu w przeprowadzeniu dochodzenia i wydaniu stwierdzającej naruszenie decyzji dotyczącej zachowania, które miało miejsce w przeszłości.

2) Zarzut drugi dotyczący

- sprzeczności art. 2 zaskarżonej decyzji z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej ze względu na wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie zasadności mającego karny charakter oskarżenia przez organ administracyjny, w niniejszym przypadku — Komisję, zamiast przez spełniający określone w tym art. 6 kryteria niezależny sąd.

3) Zarzut trzeci dotyczący

- nieważności ww. art. 2 spowodowanej tym, że Komisja nie przestrzegła w trakcie toczącego się przed nią postępowania administracyjnego prawa do obrony skarżącej ze względu na to, iż obliczając wysokość grzywny nie zajęła stanowiska w kwestii okoliczności obciążających i łagodzących.

4) Zarzut czwarty dotyczący

- obniżenia wysokości grzywny ze względu na popełnienie przez Komisję błędu w ocenie wagi naruszenia oraz naruszenie przez tą instytucję zasady proporcjonalności przy ustalaniu kwoty podstawowej grzywny:
  - a) nieuwzględnienie okoliczności polegającej na tym, że na zarzucane naruszenie to składały się różnego rodzaju praktyki o różnym czasie trwania i różnym stopniu intensywności;
  - b) błąd w ocenie związany ze stwierdzeniem, że zarzucane naruszenie miało rzeczywisty negatywny wpływ na konkurencję i konsumentów na rynku właściwym.

5) Zarzut piąty dotyczący

- obniżenia wysokości grzywny ze względu na niewłaściwe i niesłuszne nieuwzględnienie przez Komisję pod uwagę okoliczności łągodzących:
  - a) nieuwzględnienie podjętych przez skarżącą środków wyrównawczych w postaci znacznych inwestycji mających na celu poprawę, z korzyścią dla konkurentów i konsumentów, infrastruktury umożliwiającej szerokopasmowy dostęp do internetu;
  - b) nieuwzględnienie faktu dobrowolnego zaprzestania naruszenia;

Skarga wniesiona w dniu 9 września 2011 r. — Banco Privado Português, S.A. i masa upadłości Banco Privado Português, S.A. przeciwko Komisji

(Sprawa T-487/11)

(2011/C 340/57)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Banco Privado Português, S.A. — w likwidacji („BPP”) i masa upadłości Banco Privado Português, S.A. — w likwidacji („masa upadłości”) (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: C. Fernandez, F. Pereira Coutinho, M. Esperança Pina, T. Mafalda Santos, R. Leandro Vasconcelos i A. Kéri, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 33/09 (ex NN 57/09, CP 191/09) udzielonej przez Portugalię w postaci gwarancji rządowej udzielonej BPP (!);
- w braku takiego stwierdzenia, pomocniczo, o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w której stwierdziła, że pomoc państwa w postaci gwarancji jest bezprawna i sprzeczna z prawem w okresie od 5 grudnia 2008 r. do 5 czerwca 2009 r.;
- pomocniczo, o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w jakiej zarządziła zwrot (spornej) pomocy zgodnie z art. 2-4;
- w braku takiego stwierdzenia, pomocniczo o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w jakiej zarządziła zwrot pomiędzy 5 grudnia 2008 r. a 5 czerwca 2009 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący: braku uzasadnienia

- Komisja nie uzasadniła, w jaki sposób udzielenie gwarancji miałyby wpłynąć na wymianę pomiędzy państwami członkowskimi, a w konsekwencji zakłócić konkurencję. Sposób obliczenia kwoty spornej pomocy nie został uzasadniony. Komisja nie uzasadniła, co najwyżej przedstawiając niejasne uzasadnienie pozostające w wyraźnej sprzeczności, w zakresie okresu trwania zarzucanej pomocy, a w związku z tym również w zakresie obliczenia jej kwoty